

Walt Zlotow, Global Research: POLITIKA USA NA UKRAJINE JE NAJBEOHROUŽAJEJŠIA OD RAKETOVEJ KRÍZY V ROKU 1962

- CZ24 News | 19. května 2022

V roku 1952 som bol požehnaný, možno prekliaty, že mám rodičov, ktorí ma ako žiaka druhej triedy učili o vojne a mieri. Vtedy to bola Kórejská vojna, ktorá tomuto 7-ročnému chlapcovi nedávala veľký zmysel. Sedemdesiat rokov stále nie, rovnako ako každá iná vojna, do ktorej bola Amerika zapojená, či už priamo, ako Kórea, alebo ako dnes Ukrajina, v zastúpení.

Táto raná lekcia podnietila celoživotnú fascináciu zahraničnou politikou USA. Počas všetkých 70 rokov sa stalo pravdou, že pokiaľ ide o zahraničné vojny a zapletenia, človek sa môže spoľahnúť na Ameriku. Vždy nás to sklame.

Počas prvej dekády som si plne osvojil morálnu prevahu Američanov, pokiaľ ide o našu opozíciu voči sovietskemu komunizmu počas studenej vojny. Táto viera bola zničená reakciou Ameriky na nevyhnutnú kubánsku revolúciu v roku 1959.

V apríli 1961 sme spustili zástupnú inváziu na malý kubánsky ostrov so 6 miliónmi obyvateľov, aby sme zvrhli revolučného vodcu **Fidela Castra**. Akokoľvek bol tento neúspešný podnik ohavný, zbledol v porovnaní s kubánskou raketovou krízou len o 18 mesiacov neskôr, ktorá priviedla svet na pokraj jadrovej vojny s Ruskom.

Na zabránenie jadrovej zimy bol potrebný zázrak, pravdepodobne niekoľko. Mal som vtedy len 17 rokov a 13 dní som premýšľal, či každý deň nebude môj posledný. Pred spaním som dúfal, že sa ráno zobudím. Iste, pomyslel som si potom, sme sa naučili lekcii, že zahraničné dobrodružstvo riskujúce jadrovú vojnu je šialenstvo.

Ale po 60 rokoch sme späť, najskôr provokujeme, potom **predlžujeme zástupnú vojnu s Ruskom, 8 000 kilometrov od vlasti, bez akéhokoľvek spojenia s našimi záujmami národnej bezpečnosti**. Na rozdiel od každej inej vojny, ktorú Amerika vyprovokovala alebo sa na nej zúčastnila od októbra 1962, táto má schopnosť okamžite prejsť jadrovou energiou z jednoduchej chyby, hlúposti, nesprávneho odhadu alebo zúfalstva.

Americké provokácie spolu s našimi spojencami v NATO a budúcim členom Ukrajiny siahajú 14 rokov späť k nášmu oznámeniu o rozšírení členstva v NATO na Ukrajinu, čím sme pravdepodobne a zbytočne umiestnili jednotky a zbrane NATO na prahu Ruska. O šesť rokov neskôr sme inšpirovali a podporili prevrat s cieľom zvrhnúť ruského prezidenta Ukrajiny, pretože sa chcel ekonomicky spojiť s Ruskom.

To spustilo občiansku vojnu s rusky hovoriacimi Ukrajincami na Donbase, kde bolo zabitých viac ako 14 000 ľudí, pričom začiatkom tohto roka od roku 2014 prebiehala totálna ukrajinská invázia proti Donbasu (...).

Po začatí konfliktu mali USA iba jednu rozumnú odpoveď: **podporiť rokovania na ukončenie vojny**. Výsledkom úspešných rokovaní by nebolo žiadne NATO pre Ukrajinu a regionálna autonómia pre Donbas.

Tragédiou je, že **Ukrajina v roku 2015 súhlasila s udelením tejto autonómie na základe dohôd z Minska II**, ktoré sprostredkovali Ukrajina, Rusko, Nemecko a Francúzsko.

Ukrajinskí ultranacionalisti, ktorí sa **po prevrate v roku 2014 dostali k moci** v ukrajinskej vláde aj armáde, **sabotovali Minsk II**. USA dali na túto sabotáž všetko a považovali úspešný Minsk II za víťazstvo Ruska, ktoré muselo byť izolované a oslabené bez ohľadu na riziko, ktoré predstavovalo.

Namiesto rokovaní Amerika odpovedala vojenskou pomocou vo výške 14 miliárd dolárov, pričom tento týždeň Kongres schválil ďalších 40 miliárd dolárov. **To je 54 miliárd dolárov** v americkom poklade, ktorý je zúfalo potrebný na podporu našej rozpadajúcej sa spoločnosti, na predĺženie vojny, ktorá ničí Ukrajinu ako fungujúci národ.

Prezident **Joe Biden**, v tom čase 19-ročný, si určite pamätá, ako sme sa pred šesťdesiatimi rokmi stretli s jadrovou vojnou o Kubu. Povedal to aj najhlučnejším milovníkom vojny vo vláde a médiám, ktorí volali po bezletovej zóne, prípadne pozemných jednotiek USA, dokonca zvažujúcich jadrovú odpoveď. Jeho odmietnutie rokovať o deeskalácii a zároveň nalievať nekonečné zbrane na predĺženie vojny riskuje viac ako ďalšie zničenie Ukrajiny. **Približuje svet k jadrovej vojne najviac od kubánskej raketovej krízy v roku 1962.**

Je čas, aby boli prezident Biden, jeho vojnový kabinet ministra obrany Austina, minister zahraničných vecí Blinken a vedenie Demokratického a republikánskeho Kongresu zamknuté v miestnosti, aby mohli sledovať film Kevina Costnera s názvom ‚Trinásť dní.‘

Mohli by sa dozvedieť, ako použiť zdravý rozum, skutočný záujem o prežitie našej planéty a ochotu vyjednať s Ruskom dohodu „win-win“, aby odvrátili 3. svetovú vojnu. Zamyslite sa nad tým, že priletíte aj s ukrajinským prezidentom Zelenským a generálnym tajomníkom NATO Jensom Stoltenbergom. Ani jeden nie je dosť starý na to, aby si pamätal našu katastrofu z roku 1962 s nukleárnou likvidáciou.

Keď už hovoríme o čase... ten sa kráti. A tentoraz sa nemusia konať žiadne zázraky.

[ZDROJ](#)